

6) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra
1. April 1922 til 31. Marts 1923.

Mødet hævet Kl. 6⁴⁰.

108. Møde.

Torsdag den 23. Marts Kl. 1.

Første Næstformand (K. M. Klausen):
Ved Skrivelse af Gaars Dato oversender
Landstingets Formand:

Forslag til Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr, hvilket Lovforslag er vedtaget af Landstinget, med Anmodning om, at Lovforslaget maa blive Folketinget forelagt. Dette sker herved.

Jeg har fra Folketingsmand Stauning modtaget Meddelelse om, at han ønsker her i Tinget at stille følgende Forespørgsel til Indenrigsministeren:

„Hvorledes begrundes Indenrigsministeren sin Vægring ved at søge Midler tilvejebragt til Opretholdelse af Arbejdsløshedskassernes Virksomhed, og hvorledes begrundes Cirkulæret af 21. Marts 1922, hvorved Understøttelsen til arbejdsløse inddrages i Strid med Afgørelsen i Cirkulæret af 1. Marts 1922?“

Spørgsmaal om Fremme af denne Forespørgsel vil komme paa Dagsordenen for et følgende Møde.

Folketingsmændene Zahle, Niels Frederiksen, Lageri, Povlsen, Rode og Slengerik har meddelt mig, at de ønsker her i Tinget at forelægge:

Forslag til midlertidig Lov om Voldgift i Arbejdsstridigheder.

Udenfor Dagsordenen har det ærede Medlem Hr. Zahle Ordet for at forelægge det nu anmeldte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Idet jeg paa mine Medforslags-

stilleres og egne Vegne skal have den Ære at forelægge for det høje Ting *Forslag til midlertidig Lov om Voldgift i Arbejdsstridigheder*, skal jeg, inden jeg gaar over til at omtale Enkeltheder i Forslaget, tillade mig at gøre den almindelige indledende Bemærkning, at den nuværende Forligsinstitution ved den Lov, som nylig blev gennemført, er meget svagt stillet. Der blev af mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Heilesen, under Behandlingen fremsat det Ønske, at Lockout og Strejke skulde suspenderes, naar Sagen kom for Forligsinstitutionen, man skulde arbejde videre i nogen Tid paa de hidtil gældende Arbejdsvilkaar, for at Forligsinstitutionen kunde faa Tid til at virke. Dette blev desværre ikke gennemført, og det viser sig ogsaa, at de tre udmærkede Mænd, som udgør Forligsinstitutionen, og mod hvilke sikkert ingen retter nogen Bebrejdelse, idet enhver ved, at de har lagt den bedste Villie for Dagen, ikke har været i Stand til, skønt der nu er forløbet en betydelig Tid, at bringe den store Arbejdsstrid, vi har, ud af Verden; tværtimod trues der jo med, at den vil blive udvidet overordentlig stærkt til 1. April. Det forekommer os derfor nødvendigt, at der gribes ind fra Lovgivningsmagts Side.

Forholdet er nemlig det, at fordi Forligsinstitutionen er saa svagt udrustet af Lovgivningsmagten, er Samfundsinteressen i disse Anliggender saa svagt stillet, skønt den er saa overordentlig betydelig. Det er ikke alene de stridende Parter, der har Interesse i Kampen og dens Afgørelse, men hele Samfundet har den mest levende Interesse i, at Arbejdet kan komme i Gang. Dette gælder særlig nu, da her i Landet anden Akt af den samfundsøkonomiske Krise, nemlig Landbrugskrisen, er ved at begynde, og den maaske bliver betydeligt alvorligere end den økonomiske Krise, som hidtil har ramt vort Samfund, og som navnlig har bestaaet i Sammenfald af Industri- og Handelsforetagender, der for det meste var vokset op under og bygget paa Krigskonjunkturerne med fiktive Værdier. Den har derfor ikke været af en saa gennemgribende Betydning for vort Samfunds Økonomi, som en meget alvorlig Landbrugskrise let vil blive. Dette Forhold bevirker, at vi ikke nu fra Lovgivningsmagts Side har Raad til at lægge Hænderne i Skødet og se som passive Tilskuere paa den Arbejdsstrid, som nu foregaar, og som kan ødelægge overordentlig meget.

Jeg skal ikke underkende Organisa-